

Poemas de Jordi Valls

(Selecció del llibre *Violència gratuïta* i a continuació
alguns poemes inèdits)

Del llibre VIOLÈNCIA GRATUÏTA

EL RELLEU

Vaig fer-me gran, la nit que el meu pare,
tendre com un nadó, s'adormí al sofà.

Eren més de les tres de la matinada
i no el volia despertar, però el só

del televisor i el trepig brusc, equívoc,
van provocar el xiscle sec del patriarca.

Amb els ulls fits va preguntar-me, de sobte,
si ja havia arribat el meu únic germà.

Jo no he estat mai cap mentider,
però aquell home, de cop, s'havia envellit,

els ulls vermells, com dues roses cansades,
van fer que el seu límit reposés en mi.

Alleugerit, no va trigar gaire estona
a marxar cap a la fosca habitació,

i jo vaig carregar amb tot el seu pes
la resta de la meva vida.

PRIMER AMOR

L' enamorament era l' amor per sempre
no existia res més que un desig de carícia,
el perfum viu d' una jaqueta de llana
amb els guarniments vermells a la màniga,
dolces flors per les persistents mirades,
del vigia atent de l' aura del seu cos.

El temps però tot s' ho emporta i ara
l' he vista d' esquitllera al supermercat,
dòcil i humana – massa humana- penja
de dos fills insolents i agressius, compra
sense esma, grassa, descurada, tan lletja
que m' avergonyeix el foc adolescent
gastat en sobtats impulsos d' atracció.
Els primers se' ls va emportar com un riu tèrbol
que devasta la ciutat per no tornar-hi.
I som sòrdids exemplars sense memòria,
- una tímidesa covarda ens ha envaït -.
Saludar-nos seria contrastar molt
i desviem l' esguard moll per no sorprendre' ns.

Pago els iogurts de plàtan
a la caixa aspra que s' assembla a ella.
En sortir el meu fill diu: “ les flors no es mengen ! ”
les flors no es mengen, repeteixo sorprès
les flors no es mengen, i oblidat el seu nom.

LA RAMBLA

Mireu-la, és com la ciutat, misteriosa,
però no en aparença. Baixem la Rambla
ocults, entre aus migratòries que depassen
la fascinació de tenir-la prop, tèrbola
riuada de joves impertinents, de sobte
per no trobar-ne cap que s'assembli al riure
d'ella i adonar-me del tràfec, del fum
de la seva desaparició, i Rambla
avall, confós entre llaunes de cervesa,
amb els turistes de pell cremada i paella
nocturna a les terrasses.

He vist els horts
per carrers envellits i marginals. Foscos
bergants al turment de la Boqueria, xais
oberts, caps de porc, deixalla amb mosques quietes.
T'he buscat al *Boada*, a *L'Excelsior*. Balles?
No t'equivoquis, tinc la navalla oberta,
treball per encàrrec, nocturnament.
Empedreit de nostàlgia, només vull creure
que sóc ara, i aquí mateix, i no fora,
al carrer on m'embafa l'olor de salobre.
Penso que tu t'has perdut per atrapar-me
o m'he perdut jo per no evocar-te prou?
No tinc la certesa d'haver-te vist mai
i sí que et vaig conèixer, no recordo on.
"Te la menjo una miqueta semental?
tan sols per uns pocs euros, aquí al racó".
La Rambla somnolenta, on res no sembla
autèntic. Com paper de vidre, la barba
de dos dies. No et disculpis, som el que som,
rudimentaris en temps d'inconcrecions.
Un torrent d'equatorians canten un himne
a tota veu. Prenc una cervesa, menjo
un entrepà de pernil. Els toxicòmans
sense sostre toquen la flauta, transpiren
Cannabis. Ho sento, no tinc ni diners,
ni temps, ni misericòrdia. A la Rambla

venim tots a morir. L'eco sense mida
és més intens a mesura que m'endinso.
El dinamisme del cor, que perseguit,
es multiplica per l'efecte de les ones.
Vidre rodó amb la insistència del mar,
estrany fetitxes –només són indicis- .
L'atenta mirada juny allò que és obvi:

la unió d' impureses provoca la perla
que segrega l'ostra.

He vist passar:
els que carregàveu fusta al moll, els coixos
que ho apostàveu tot al cannodrom, els mítics
combats nocturns de pes walter, el meu pare
trist assegut a les escales del port
entre xiscles de gavines inclements.
Tu també, aurora, desig d'un nou dia,
de veu rogallosa i cafè sol, la mà
d'ella al clatell, suau, ferma, la seva mà
entre tantes altres i la veu perduda
a la línia del blau i dius: Tornem a casa.

EL CIRERER

La classe de repàs quan els altres nens
jugaven a casa seva. En silenci,
clandestí, feies avions de dues puntes
mentre sonava com un rosari, lluny,
la taula de multiplicar, cinc per set
trenta-cinc, la repeties, veu monòtona,
dobles precisos sota la taula, fart
de la condemna quan set per quatre són
vint-i-vuit i no sembla que avancis, no,
però l'avió pren forma i bicèfal
gairebé enllestit ha de respondre al vol
del nou per set seixanta-tres, sense equívoc
aparent, tot anava a la perfecció.
L'escola solitària, fantasmal,
el cirerer fruitava el mes de juny,
voltants de Sant Joan, tres per quatre
dotze els apòstols que marxaven a l'erm
i no tornarien mai més a estimar
de tant d'amor gastat en abstraccions.
El mestre va decidir-se a treure'ns fora
de la classe i collir les cireres roges
més dolces que àcides, regals del suspens.
Pensaves en el privilegi de l'aire
del capvespre, net, amb els crits d'orenetes
impertinents del nou per nou vuitanta-una,
més nou dies per preparar el setembre
i sol, fent l'examen sense cap resposta,
aspirant al zero definitiu i pobre,
tan sols pensaves en això i en com
es penjava l'avió de dues puntes
a la branca més alta del cirerer.

Poemes inèdits

ELS REIS

Llencen els caramels de maduixa i taronja
mentre saluden els infants amb trist somriure
i miren l'hora, fatigats per la il·lusió
de la gent esclafada pels seus propis fills.
Així la neu se'ls desfà a les mans com la pols
que s' escola entre els dits al desert, dos extrems
i dues concòrdies simbòliques, la mortalla
emocional de la majoria que en silenci
se suporta aturada al pas de les carrosses.
Els reis d' orient són uns farsants vestits de seda,
sota el postís de la barba discrets voldrien
arribar aviat a casa per descalçar-se
i sopar davant del televisor les sobres
d'un record precuinat que escalfen al microones.
Només existeix la fe dels infants. Al llit
tanquen els ulls, bateguen fort, els reis s'apropen.

PARC DE KILLARNEY

Dos espiadimonis copulen en vol, mantenint-se en un equilibri tornassolat. Salta el reflex dels cossos pel rierol que flueix constant; fosforescència estantissa quan decreix el foc satisfet. La bellesa dual que s'ofega dins l'individu i no surt més per por de dissoldre's en l'altre. Han palpat l'absència.

A Woody Allen

NAUSEA

No puc amb el jazz, no el suportó. Com tampoc
no puc sofrir el soroll dels generadors
a les nits d'estiu quan Barcelona s'apaga
negligent i humida com una pell borratxa.
Rodolen ampolles buides per terra, bruta
secreció vulgar del baix instint que perfora
l'esbravada turgència familiar i sense
mesura. Ho tens tot per que t'odii, la nit
m'ho recorda, mentre no puc dormir i els nervis
en punta sobre la guitarra de Pat Metheny
plena de dits i cabells encrespats i elèctrics,
una arma letal d'una indescriptible òrbita...
No puc amb el jazz i la nit és tan llarga
que les ganes de fugir més enllà del so
es van perdent entre la sorra i les onades.
Respiro a fons i un trist blues m'espera a la platja.

- **Publicat al llibret del 23e Festival de Poesia de Barcelona**

REVOLUCIÓ

El dia que la rentadora rebenti,
el dia que vessi l'aigua de l'olla
i saltin els ploms i s'enfonsi Endesa
i el gas esclati i la vaixella es trenqui.
El dia que l'aspirador s'aspiri
i el cotxe s'encasti contra la grua
i el semàfor verdeg i el carrer
es desasfalti i els blocs de pisos caiguin
i la banca es foti i el diner plori
i les accions baixin i la titola creixi
i els gossos callin i el món visqui.
El dia que el cor cansat se m'aturi
i l'amor governi i el sol es fongui
i l'enyor floreixi i la lluna salti
i la merda aromi i la loteria toqui
i la rentadora centrifugui
a la seva voluntat.